

Sygnatura akt II C 566/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi- Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny w składzie:

Przewodnicząca Sędzia SR A. S.

Protokolant st. sekr. sąd. M. R.

po rozpoznaniu w dniu 16 stycznia 2018 roku w Łodzi

sprawy w powództwa (...) Banku Spółdzielczego w K.

przeciwko S. R. i E. R.

o zapłatę

wskutek zarzutów pozwanych od nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 24 kwietnia 2017 roku wydanego w niniejszej sprawie pod sygn. akt II Nc 186/17

1. utrzymuje w całości w mocy nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym wydany przez Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi dnia 24 kwietnia 2017 w sprawie sygn. akt II Nc 186/17;
2. nie obciąża pozwanych kosztem nie uiszczonej opłaty od zarzutów.

Sygn. akt II C 566/17

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym dnia 27 stycznia 2017 roku powód - (...) Bank Spółdzielczy z siedzibą w K., wystąpił z powództwem przeciwko S. R. i E. R. o orzeczenie nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym, wydanym na podstawie wypełnionego weksla, by pozwani zapłacili solidarnie powodowi kwotę 40.725,65 złotych z ustawowymi odsetkami na podstawie art. 359 § 2 kc od dnia 10 stycznia 2017 roku oraz kosztami procesu, a w razie wniesienia przez pozwanych zarzutów, o zasądzenie powyższej kwoty wraz z ustawowymi odsetkami od 10 stycznia 2017 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów procesu na rzecz powoda. W uzasadnieniu pozwu wskazano, że strony łączyła umowa kredytu zawarta w dniu 6 maja 2014 roku, której prawnym zabezpieczeniem był weksel in blanco wystawiony przez kredytobiorców (pozwanych) wraz z deklaracją wekslową. W związku z niewywiązywaniem się pozwanych z umowy kredytu powód wypowiedział przedmiotową umowę i wezwał pozwanych do zapłaty całej należności. Pozwani zostali poinformowani o wypełnieniu weksla na kwotę 40.725,65 złotych i wezwani do zapłaty tej sumy w nieprzekraczalnym terminie do 9 stycznia 2017 roku. Pozwani nie uczynili zadość temu wezwaniu.

(pozew – k. 3-3v, odpis KRS k. 19-26)

W dniu 24 kwietnia 2017 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi w niniejszej sprawie pod sygn. akt II Nc 186/17 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, w którym orzekł, że pozwani S. R. oraz E. R. mają zapłacić solidarnie na rzecz powoda na podstawie weksla kwotę 40.725,65 złotych z ustawowymi odsetkami w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 3,5 punktów procentowych od dnia 10 stycznia 2017 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 510 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu albo wnieśli w tym terminie zarzuty.

(nakaz zapłaty – k. 29)

W zarzutach wniesionych dnia 24 maja 2017 roku pozwani S. R. i E. R. zaskarżyli wydany w sprawie nakaz zapłaty w całości i zarzucili nieudowodnienie istnienia, wysokości oraz wymagalności wierzytelności dochodzonej pozwem, nieważność weksla, nieważność umowy bankowej, brak przekazania przez bank pozwanemu środków pieniężnych, zamieszczenie w umowie klauzuli dotyczącej zmiennego oprocentowania, brak wiarygodnego wykazania wysokości odsetek i kwoty kredytu pozostającej do spłaty jak i zadłużenia naliczonych przez powoda, brak skutecznego wypowiedzenia umowy kredytu, brak wymagalności roszczenia. W konkluzji wnieśli o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanych kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu skarżący podnieśli iż kwestionują istnienie, jak i wysokość przedmiotowej wierzytelności, a przede wszystkim zasadność roszczenia, w tym zasady według których powód wypełnił weksel. Nadto pozwani zaznaczyli, że ciężar udowodnienia powyższych okoliczności spoczywał stosownie do art. 6 k.c. na powodzie, a nadto w myśl art. 232 k.p.c. wszelkie wnioski dowodowe powód winien wskazać już w pozwie. Skarżący podnieśli także, że dokumenty dołączone do pozwu były w istocie niepoświadczonymi za zgodność kopiami, co sprawia że nie mogą być uznane za dowody w sprawie. Wywodzili także, że osoba podpisana na deklaracji wekslowej umieściła jedynie parafę, dlatego ciężko zidentyfikować, że jest to podpis osoby występującej z ramienia banku. Nie załączono też pełnomocnictwa dla tej osoby. Podobnie zdaniem pozwanych nie wykazano uprawnienia osób podpisujących umowę kredytową do działania w imieniu banku. Jeśli pozwani umowę zawierali, to nie są pewni czy z pracownikami banku. Zarzucili również posłużenie się przez bank zabronioną klauzulą dotyczącą zmiennego oprocentowania. Kwestionując wypowiedzenie umowy pozwani podnieśli, że nigdy wypowiedzenia nie otrzymali, a nadto brak jest dokumentów, z których wynikałoby umocowanie osób podpisanych na wypowiedzeniu do działania w imieniu banku.

(zarzuty od nakazu zapłaty – k. 30, 38-49)

W odpowiedzi na zarzuty pismem z dnia 13 września 2017 roku powód, reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, podtrzymał w całości żądanie pozwu i wniósł o utrzymanie w mocy wydanego nakazu zapłaty, wskazując że zarzuty podniesione przez skarżących nie zasługują na uwzględnienie. W uzasadnieniu powód podkreślił, że żądane roszczenie zostało wykazane, tak co do zasady jak i wysokości, załączonymi do pozwu dokumentami.

(odpowiedź na zarzuty – k. 65-67, pełnomocnictwo – k. 69, odpis KRS k. 70-73)

W dniu 15 stycznia 2018 roku pozwani ustanowili w niniejszej sprawie pełnomocnika w osobie adwokata.

(pełnomocnictwa k. 102, k. 103)

Do dnia zamknięcia rozprawy stanowiska stron nie uległy zmianie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 6 maja 2014 roku pomiędzy (...) Bankiem Spółdzielczym z siedzibą w K. – kredytodawcą, a E. R. i S. R. – kredytobiorcami została zawarta umowa kredytu konsumpcyjnego numer (...)w kwocie 50.000 złotych na okres od 7 maja 2014 roku do 6 maja 2019 roku. Powyższa kwota została pomniejszona o ustaloną w umowie prowizję oraz o składkę na ubezpieczenie i w ostatecznej wysokości 46.480,00 złotych została przekazana kredytobiorcom na wskazany przez nich w umowie rachunek bankowy w dniu jej zawarcia. Kredytobiorcy zobowiązali się do dokonywania spłaty kredytu wraz z odsetkami w miesięcznych ratach na rachunek określony w umowie w terminach i kwotach określonych w harmonogramie będącym załącznikiem do umowy. W umowie tej strony postanowiły, że oprocentowanie kredytu ustalane jest w stosunku rocznym według zmiennej stopy procentowej stanowiącej sumę stopy referencyjnej WIBOR 6M i marży Banku. W dniu zawarcia umowy oprocentowanie wynosiło 14,72% w stosunku rocznym, co stanowi sumę stopy referencyjnej WIBOR 6M w wysokości 2,72% oraz marży Banku w wysokości 12,00 p.p. stałej w całym okresie kredytowania, z zastrzeżeniem § 7 ust. 13 umowy. Wysokość stopy referencyjnej

obowiązującej w danym okresie półrocznym, ustalana jest w oparciu o stopę WIBOR podawanej dla 6 miesięcznych depozytów według notowania na dwa dni robocze przed początkiem nowego półrocza kalendarzowego.

Zgodnie z umową niespłacone w terminie raty kredytu Bank w dniu następnym po wyznaczonym w umowie terminie spłaty przenosi na rachunek „należności przeterminowanych”. Niespłacone w terminie odsetki od kredytu Bank w dniu następnym po wyznaczonym w umowie terminie przenosi na rachunek „odsetek zapadłych niespłaconych”. W przypadku opóźnienia w terminowym regulowaniu rat kredytu ustalonych w harmonogramie spłat, Bank będzie pobierał od niespłaconych w terminie należności podwyższone odsetki wg stawki obowiązującej dla należności przeterminowanych, równej czterokrotności stopy lombardowej NBP.

Zgodnie z umową Bank był uprawniony do wypowiedzenia umowy kredytu w wypadku niespłacenia w terminach określonych w umowie pełnych rat kredytu za co najmniej dwa okresy płatności, pod warunkiem uprzedniego wysłania do kredytobiorcy wezwania do zapłaty zaległych należności w terminie 7 dni od otrzymania wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy i bezskutecznym upływie tego terminu, a nadto w wypadku naruszenia warunków udzielenia kredytu oraz utraty przez kredytobiorcę zdolności kredytowej. Okres wypowiedzenia ustalono na 30 dni. Po upływie okresu wypowiedzenia zadłużenie wynikające z umowy staje się wymagalne.

Zabezpieczeniem spłaty w/w kredytu był weksel in blanco, zawierający klauzulę „nie na zlecenie” wraz z deklaracją wekslową. W deklaracji wekslowej pozwani oświadczyli, że w przypadku nieuregulowania przez nich kredytu wraz z odsetkami, prowizją i wszelkimi kosztami, wymagalnego i płatnego zgodnie z warunkami umowy kredytu, Bank ma prawo wypełnić składany weksel na sumę odpowiadającą ich zadłużeniu w Banku z tytułu kredytu, odsetek, prowizji i innych kosztów – wskazanemu przez księgi Banku oraz weksel ten opatrzyć datą płatności według swego uznania, zawiadamiając ich na 7 dni przed terminem płatności listem poleconym.

(umowa kredytu – k. 81-83, weksel – k. 4, deklaracja wekslowa – k. 5, zeznania świadka P. K. – k. 105)

W związku ze stwierdzeniem braku realizacji postanowień umowy kredytowej numer (...), pismem z dnia 6 czerwca 2016 roku powód na podstawie art. 75 Prawa bankowego dokonał wypowiedzenia umowy kredytu z zachowaniem 30 -dniowego terminu wypowiedzenia wzywając pozwanych do zapłaty kwoty 38.517,48 złotych w terminie 30 dni od doręczenia wypowiedzenia. Wypowiedzenie zostało doręczone S. R. w trybie awizo dnia 23 czerwca 2016 roku, natomiast E. R. do rąk własnych 9 czerwca 2016 roku.

(wypowiedzenie umowy kredytu – k. 75, 78, potwierdzenie odbioru – k. 76-77, 79-80)

Dnia 19 grudnia 2016 roku pracownik powodowego Banku wypełnił weksel in blanco wystawiony przez pozwanych, jako zabezpieczenie umowy kredytu, na kwotę 40.725,65 złotych, a także wystosował do pozwanych zawiadomienie o tym fakcie wzywając ich do wykupienia weksla do 9 stycznia 2017 roku. Zawiadomienie to zostało odebrane przez S. R. 30 grudnia 2016 roku, a przez E. R. 2 stycznia 2017 roku.

(weksel – k. 4, zawiadomienie o wypełnieniu weksla – k. 85, potwierdzenia odbioru – k. 86-87, zeznania świadka P. K. – k. 105)

Pozwani w części spłacili kredyt. Na dzień 9 stycznia 2017 roku do zapłaty z tytułu umowy kredytu pozostało 40.725,65 zł, która to kwota obejmuje kapitał w kwocie 36.971,53zł oraz odsetki w kwocie 3754,12zł.

(weksel – k. 4, zeznania świadka P. K. – k. 105, zawiadomienie k. 85, wyciąg z ksiąg bankowych – k. 68)

Poczynione ustalenia faktyczne Sąd oparł na powołanych dokumentach, które w ocenie Sądu zasługiwały na walor pełnej wiarygodności, pomimo kwestionowania ich prawdziwości przez pozwanych, o czym w dalszej części uzasadnienia. Nadto Sąd oparł się na zeznaniach świadka P. K., uznając je za jasne i pozbawione znamion konfabulacji, w szczególności zaś znajdujące oparcie w załączonej do akt niniejszej sprawy dokumentacji.

Sąd oddalił wniosek pozwanych o odroczenie rozprawy (k. 104) z uwagi na konieczność zapoznania się z aktami przez pełnomocnika pozwanych oraz kolizję terminów (k. 95). Należy wskazać, że konsekwencje ustanowienia pełnomocnika dopiero w dniu 15 stycznia 2018 roku, a zatem na dzień przed rozprawą obciążają wyłącznie pozwanych. Niezależnie od tego w przypadku kolizji terminów posiedzeń wyznaczonych w tym samym czasie z udziałem tego samego pełnomocnika powinien on zapewnić swoje zastępstwo w formie przewidzianej w odpowiednich przepisach.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W rozpoznawanej sprawie powód dochodził od pozwanych zapłaty kwoty 40.725,65 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od 10 stycznia 2017 roku do dnia zapłaty. Powyższej kwoty powód dochodził na podstawie weksla in blanco wystawionego przez pozwanych, a wypełnionego przez powoda na wskazaną kwotę. W sprawie wydano nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, od którego w ustawowym terminie zarzuty wnieśli pozwani.

Stosownie do art. 496 k.p.c. po przeprowadzeniu rozprawy sąd wydaje wyrok, w którym nakaz zapłaty w całości lub w części utrzymuje w mocy albo go uchyla i orzeka o żądaniu pozwu, bądź też postanowieniem uchyla nakaz zapłaty i pozew odrzuca lub postępowanie umarza.

W niniejszej sprawie nakaz zapłaty podlegał utrzymaniu w mocy w całości.

W pierwszej kolejności zaznaczyć należy, że w związku z tym, iż spór toczył się między pozwanymi - wystawcami weksla in blanco, a powodem który miał uzyskać zabezpieczenie roszczeń ze stosunku podstawowego, to nie miały zastosowania ograniczenia obrony pozwanych wynikające z art. 10 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 roku Prawo wekslowe (tekst jednolity: Dz. U. 2016.160), a pozwani mogli podnosić wszystkie zarzuty wynikające ze stosunku podstawowego, którego źródłem była zawarta między stronami umowa kredytu konsumpcyjnego. Zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą „w sytuacji wypełnienia weksla niezgodnie z porozumieniem, zobowiązany z weksla może zaślaniać się wobec wierzyciela, tj. pierwszego posiadacza weksla, wszelkimi zarzutami, a jedynie wobec dalszych posiadaczy weksla znajdują zastosowanie ograniczenia dotyczące dłużnika wekslowego, a wynikające z art. 10 Prawa wekslowego”. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 2016 roku, sygnatura akt V CSK 519/15 opubl. LEX nr 2037919)

Ciężar dowodzenia wypełnienia weksla in blanco niezgodnie z deklaracją wekslową spoczywa na pozwanych. Stosownie bowiem do art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zadaniem wierzyciela wekslowego dochodzącego zapłaty sumy wekslowej jest w istocie wykazanie istnienia ważnego zobowiązania wekslowego, tj. istnienia weksla, zawierającego wszystkie elementy przewidziane ustawą Prawo wekslowe. To na pozwanych ciąży obowiązek wykazania, że weksel ten został wystawiony niezgodnie z porozumieniem wekslowym. Powyższe stanowisko wyrażone było już wielokrotnie w orzecznictwie m. in w wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 17 lutego 2016 r. (I ACa 1207/15, opubl. LEX nr 2005585), gdzie wskazano, że „podniesienie przez dłużnika wekslowego zarzutów ze stosunku podstawowego (porozumienia wekslowego) nie powoduje utraty przez posiadacza weksla formalnej i materialnej legitymacji wekslowej. W dalszym ciągu zatem to na dłużniku wekslowym ciąży obowiązek udowodnienia, że weksel został wypełniony niezgodnie z zawartym porozumieniem (art. 6 k.c.). Nie ma podstaw, aby ciężar dowodzenia okoliczności ze stosunku podstawowego, uzasadniającej uzupełnienie weksla przerzucać na wierzyciela wekslowego”. Podobne stanowisko wyraził Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 29 czerwca 2016 roku (I ACa 115/16, opubl. LEX nr 2174793) zaznaczając, że „wobec istnienia stosunku wekslowego, stosownie do art. 10 i 17 Prawa wekslowego, to na pozwanych spoczywał ciężar wykazania, iż poręczony przez nich weksel in blanco został wypełniony niezgodnie z deklaracją wekslową (art. 6 k.c.).”.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy podkreślić należy, że pozwani podnosząc liczne zarzuty dotyczące stosunku podstawowego, tj. łączącej strony umowy kredytu, winni przedstawić dowody na ich potwierdzenie. Tymczasem pozwani nie zgłosili w zarzutach od nakazu zapłaty, ani też później żadnych wniosków dowodowych, które mogłyby uzasadnić nieprawidłowe wypełnienie weksla.

Z kolei powód przedstawił wypełniony weksel wraz z deklaracją wekslową. Weksel ten spełnia wymagania określone ustawą Prawo wekslowe. Nadto powód załączył do akt sprawy umowę kredytu konsumpcyjnego zawartą między stronami, z której wynika źródło zobowiązania pozwanych wobec Banku, pismo zawierające oświadczenie Banku o wypowiedzeniu umowy, dowód jego doręczenia pozwany, a także wyciąg z ksiąg banku zawierający wysokość zadłużenia pozwanych. Wskazać przy tym wypada, że powód dochodząc roszczenia z weksla w postępowaniu nakazowym winien przedstawić jedynie oryginał weksla, który sam w sobie stanowi podstawę do wydania nakazu zapłaty. Strona pozwana kwestionując wydany nakaz, podnosząc zarzuty dotyczące stosunku podstawowego, którego zabezpieczeniem miał być wystawiony weksel winna udowodnić, że weksel ten został wypełniony niezgodnie z deklaracją wekslową, tak co do zasady jak i wysokości.

W świetle przepisu art. 69 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Odnosząc się do poszczególnych zarzutów podniesionych przez pozwanych wskazać należy, że nie sprostali oni ciężarowi wykazania ich prawdziwości. W pierwszej kolejności skarżący zarzucili nieudowodnienie istnienia, wysokości jak i wymagalności roszczenia przez powoda. W tym miejscu należy przywołać orzeczenie Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 29 lipca 2016 roku (I ACa 126/16, opubl. LEX nr 2106868), w którym wyraźnie stwierdzono, że „w procesie wekslowym dowód przeciwny, a więc nieistnienia wierzytelności, zostaje przerzucony na dłużnika, a to w związku z domniemaniem istnienia wierzytelności, które powstało na skutek wystawienia i wydania weksla”. Zatem to na skarżących ciążył obowiązek wykazania, że nie są dłużnikami powoda, względnie że są dłużnikami na inną kwotę niż ta wskazana pozwem. Skarżący zarzucili nieważność umowy kredytu konsumpcyjnego podnosząc, że brak jest informacji ze strony powoda, iż osoby które podpisały ją w imieniu Banku były do tego upoważnione. Podnieść należy, że nawet jeśli osoby podpisujące w imieniu Banku umowę kredytu nie były do tego umocowane, czego udowodnienie spoczywało na pozwanych, to umowa nie może zostać uznana za nieważną z uwagi na treść art. 103 § 1 k.c., stosownie do którego jeżeli zawierający umowę jako pełnomocnik nie ma umocowania albo przekroczy jego zakres, ważność umowy zależy od jej potwierdzenia przez osobę, w której imieniu umowa została zawarta. Zauważyć należy, że umowa może zostać potwierdzona w każdy sposób, także dorozumiany, a niewątpliwie wszelkie pisma kierowane przez Bank do pozwanych w tym zawiadomienie o wypowiedzeniu umowy kredytu, o wypełnieniu weksla, a także wniesienie powództwa do sądu stanowi wyraz tego, że Bank uważał umowę kredytu za skutecznie zawartą.

Niezasadny jest zarzut pozwanych odnośnie zawarcia w umowie kredytu niedozwolonej klauzuli umownej dotyczącej zmiennego oprocentowania. Pozwani nie wyjaśnili z jakich przyczyn takie postanowienie umowne miałyby być zabronione. Analiza przedmiotowego zapisu umowy nie daje natomiast podstaw do twierdzenia, aby dawała Bankowi możliwość kształtowania wysokości oprocentowania w sposób wymykający się spod obiektywnej kontroli, nie prowadzi też do wniosku, aby oprocentowanie umowne przekraczało odsetki maksymalne dopuszczalne ustawą.

Całkowicie chybione są również zarzuty dotyczące braku podpisu osób reprezentujących Bank na przedmiotowej umowie. Podpisy osób reprezentujących powodowy Bank znajdują się bowiem na ostatniej stronie umowy, tuż obok podpisów kredytobiorców. Odnosząc się do, zarzutu nieczytelności podpisu wskazać należy za Sądem Najwyższym, że „podpis może być skrócony, nie musi być czytelny, zatem pominięcie w nim pewnych liter nie musi świadczyć o podpisaniu się innym nazwiskiem, a jedynie o skorzystaniu z dopuszczalnej i stosowanej praktyki złożenia własnoręcznego podpisu w sposób skrócony, za pomocą techniki oddającej indywidualne cechy piszącego. Pomijanie pewnych liter, zwłaszcza samej końcówki nazwiska jest, w praktyce obrotu prawnego powszechne. Wymaga się jednak, by napisany znak ręczny - przy całej tolerancji, co do kształtu własnoręcznego podpisu - stwarzał dla osób trzecich pewność, że podpisujący chciał podpisać się pełnym swoim nazwiskiem oraz, że uczynił to w formie, jakiej przy podpisywaniu dokumentów stale używa” (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2016 roku sygnatura akt/; II CSK 518/15, opubl. LEX nr 2051476). Podpisy złożone przez, osoby reprezentujące Bank, wymienione w

treści umowy, w ocenie Sądu spełniają wyżej wymienione warunki podpisu własnoręcznego. Argumentacja dotycząca podpisu na umowie w całości znajduje zastosowanie do zarzutu nieważności deklaracji wekslowej.

Odnosząc się do zarzutu niedoręczenia pozwanym zawiadomienia o wypowiedzeniu umowy kredytu, podnieść należy, że w ocenie Sądu przedstawione przez powoda dokumenty, t.j. pisma zawierające oświadczenie o wypowiedzeniu umowy oraz zwrotne potwierdzenia odbioru przesyłki, jedno podpisane przez E. R. i drugie zwrócone do nadawcy z uwagi na nieodebranie go przez adresata S. R., są wystarczające do stwierdzenia tego, że oświadczenie woli powoda o wypowiedzeniu umowy skutecznie doszło do adresatów. W szczególności bliskość dat pomiędzy sporządzeniem pisma przez powodowy Bank (6 czerwca 2016 roku), a odebraniem go przez pozwaną E. R. (9 czerwca 2016 roku) oraz zwrotem przesyłki do nadawcy z uwagi na nieodebranie jej przez S. R. (24 czerwca 2016 roku) przemawia za tym, że owe przesyłki zawierały w istocie pismo będąc wypowiedzeniem umowy kredytu. Nie można wymagać od powoda innego sposobu wykazania skuteczności doręczenia pisma adresatowi. Skarżący w zarzutach od nakazu zapłaty podnieśli, że otrzymywali różne pisma od Banku, jednakże nie otrzymali oświadczenia o wypowiedzeniu umowy. Nie przedstawili jednak Sądowi tych pism, w szczególności E. R. nie wskazała, jakie pismo z Banku odebrała dnia 9 czerwca 2016 roku, jeżeli nie było to oświadczenie o wypowiedzeniu umowy. Odnosząc się do faktu nie odebrania przez S. R. przesyłki zawierającej oświadczenie o wypowiedzeniu umowy wskazać należy, że stosownie do art. 61 § 1 k.c. oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią. Podnieść należy, że przesyłka została wysłana na adres wskazany przez pozwanego w umowie kredytu. Pozwany nie przedstawił żadnych okoliczności, które przemawiałyby za tym, że nie mógł on odebrać przedmiotowej przesyłki w tym okresie, w szczególności ze względu na pobyt w szpitalu lub inny losowy wypadek. Brak jest również informacji, jakoby pozwany zmienił w tym okresie miejsce zamieszkania i poinformował o tym powodowy Bank, zgodnie z postanowieniami umowy. W konsekwencji uznać należy, że oświadczenie o wypowiedzeniu pozwanym umowy kredytu zostało skutecznie złożone.

Odnosząc się do zarzutów niewykazania przez powoda wysokości roszczenia, w tym kwoty kredytu i wysokości odsetek, co w konsekwencji doprowadziło do nieprawidłowego wypełnienia weksła, wskazać należy, że skarżący nie podali żadnych dowodów uzasadniających to twierdzenie, a jak już wcześniej zauważono to na nich ciążył obowiązek udowodnienia tych faktów. W szczególności pozwani nie przedstawili dowodów spłaty całego kredytu, bądź jego części, ale w innej niż ta uwzględniona przez Bank w momencie wypełnienia weksła.

Za chybiony uznać należy, w świetle zgromadzonego materiału dowodowego, zarzut nie przekazania pozwanym kwoty kredytu. W szczególności z uznanych za wiarygodne zeznań świadka P. K. wynika, że przedmiotowa kwota została pozwanym przekazana. Za faktem tym przemawia również korespondencja kierowania przez bank do powodów oraz wyciąg z ksiąg bankowych. Pozwani nie przedstawili żadnych dowodów podważających tę okoliczność, ograniczając się do podniesienia gołosłownego zarzutu. W konsekwencji czego Sąd uznał przekazanie pozwanym kwoty określonej umową za udowodnione.

Nietrafne były też zarzuty powodów dotyczące kserokopii dokumentów dostarczonych do Sądu przez powoda wraz z pozwem oraz, co do konieczności pominięcia później zgłoszonych dokumentów w myśl art. 207 k.p.c. W pierwszej kolejności wskazać należy, że kserokopie dokumentów, choć wprawdzie nie są dokumentami w rozumieniu art. 243¹ k.p.c. to mogą być oceniane jako dowody stosownie do art. 308 k.p.c. Nie istnieje bowiem zakaz dowodowy zabraniający posługiwania się kserokopią dokumentu. Nadto należy wskazać, że powód w odpowiedzi na zarzuty pozwanym załączył odpisy wszystkich kserokopii dokumentów poświadczonych za zgodność z oryginałem przez radcę prawnego, co stosownie do art. 129 § 2 k.p.c. jest wystarczające do uznania danego pisma za dokument. Niesłusznie skarżący żądali od Sądu pominięcia w/w dokumentów stosownie do art. 207 k.p.c. jako spóźnionych. Zaznaczyć wypada, że Sąd zgodnie z art. 207 § 6 k.p.c. pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w pozwie, odpowiedzi na pozew lub dalszym piśmie przygotowawczym bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo, że występują inne wyjątkowe okoliczności. W szczególności podkreślenia wymaga, że uwzględnienie wniosków dowodowych w postaci dokumentów, zgłoszonych w odpowiedzi na zarzuty, a przed terminem rozprawy nie mogło spowodować

zwłoki w rozpoznaniu sprawy. Nadto, co słusznie zauważył powód, konieczność przedstawienia tych dokumentów wynika w istocie z uwagi na treść zarzutów sformułowanych przez pozwanych. Wskazać należy, że powód dochodził swojego roszczenia ze stosunku wekslowego i nie był zobowiązany do przedstawiania dowodów dotyczących stosunku podstawowego na etapie postępowania nakazowego. Dopiero wniesienie zarzutów przez pozwanych spowodowało konieczność odniesienia się przez powoda do argumentów dotyczących łączącej strony umowy kredytowej i w związku z tym złożenia stosownej dokumentacji.

W konsekwencji uznając zarzuty podniesione przez pozwanych za niezasadne tudzież nieudowodnione Sąd zdecydował o utrzymaniu w mocy zaskarżonego nakazu zapłaty.

O kosztach procesu w nakazie zapłaty orzeczono zgodnie z art. 98 k.p.c., przewidującym zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Zgodnie z brzmieniem tego przepisu strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Pozwani przegrali proces, a zatem winni zwrócić powodowi poniesione przez niego koszty procesu w łącznej kwocie 510 zł, na które w całości złożyła się opłata od pozwu.

Sąd nie uwzględnił w orzeczeniu o kosztach wynagrodzenia pełnomocnika powoda w osobie radcy prawnego, gdyż został od umocowany w postępowaniu wywołanym wniesieniem zarzutów i nie wnosił o zasądzenie od pozwanych kosztów zastępstwa procesowego (art. 109 § 1 kpc).

Stosownie do art. 102 kpc, mając na względzie sytuację materialną pozwanych, która zdecydowała o zwolnieniu ich od opłaty od zarzutów, nie obciążył ich w wyroku obowiązkiem uiszczenia tej opłaty.